

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 25: Alles is liefde

Buikpijn, hartzeer, misselijk, hoofdpijn en weke knieën is het directe resultaat wanneer Miranda en ik van elkaar weg zijn. Voor werk, voor het ophalen van de monsters, dagje uit maakt niet uit wat, zodra één van ons de deur uit gaat slaat het direct toe. Het is de keerzijde van onze liefde. De drang om samen te zijn is té groot en wint het van ons lichaam. Dat functioneert niet meer naar behoren. Zodra we weer bij elkaar zijn is dat allemaal ook direct weg, verdwenen als sneeuw voor de zon. Bergen energie heeft het gekost om samen te komen, ja we hebben ook een hoop mensen pijn moeten doen. Zijn we absoluut niet trots op, maar we moesten. Toen we eenmaal in contact met elkaar kwamen gleed er een soort gevoel naar binnen, een gevoel wat we beide niet kende. We waren destijds allebei al getrouwd met een ander. We begonnen te praten, gewoon gezellig, niets achter gezocht, maar toch naarmate de dagen voorbij vlogen merkte we dat we toch net even wat te blij waren als één van ons de ander een berichtje stuurde. Heel maf gevoel want je bent tenslotte al getrouwd. Toch was het zo. Dagen werden weken en het gevoel werd alsmaar sterker. Wat moesten we nou? Wat is dit, waar komt dit toch vandaan? Wat volgde waren dagen van verwarring, verbazing, peinzen en toch een heel sterk gevoel van herkenning. Ineens wisten we wat we misten. We misten elkaar. Allebei een gigantische onrust, een twijfel, een vraag of dit wat we nu hebben alles was. What to do? Een date, dat ging gebeuren. We hadden tenslotte toch een uitnodiging voor hetzelfde evenement. Daar aangekomen, elkaar voor het eerst IRL ontmoet en we verloren de totale controle over ons lichaam. Als automatisch raakte onze lippen elkaar, de tijd stond stil, de wereld stopte met draaien, mn hart ging als een razende tekeer en ineens had ik het antwoord op al mn vragen, al die twijfels. Miranda was het antwoord op die van mij en Dave op die van haar. Zonder te beseffen maar met eindelijk alle antwoorden op zak wat hier gebeurde stonden we voor een keuze. De zekerheid van wat we hebben in ons huidige leven of alles op alles om bij elkaar te komen. We kozen voor het zware pad, we zijn samen zoveel sterker. Het was ondanks we eindelijk samen waren, echt een klotetijd. Veel mensen, inclusief onze monsters pijn moeten doen. Hoe vertel je in vredesnaam dat papa niet meer verliefd is op mama maar op een ander? Onze harten braken bij het nieuws brengen, we wisten het, maar we moesten. Al snel verhuisde ik naar Steenwijk. Ik ontvluchtte de grote boze stad naar de liefde die ik zo heb

gemist. Het leven wat ik heb gemist. Geluk wat we hadden dat alle monsters goed samen konden, kwamen snel tot de conclusie dat we moesten trouwen en we moesten samen een baby, als bekroning op onze liefde. Onze omgeving accepteerde al vrij rap onze beslissingen waarvoor het diepste respect en we konden door. Door met elkaar, met ons leven, het leven wat we zo mistte, de liefde die we zo mistte. We moesten. Waarom? Ook vanwege de monsters. Want hoe maak jij je monster(s) gelukkig als je dat zelf niet bent. Het onbekende pakte fantastisch uit en heeft ons gebracht naar we nu zijn. De toekomst. Hoe moeilijk, pittig en bitter de tijden ook waren, we hadden nu elkaar. Een liefdevolle schouder waar je jezelf kan zijn, precies zoals het hoort. Alles is liefde, wij doen alles uit liefde, liefde voor de monsters op de eerste plaats, dan de rest, maar liefde hebben we genoeg. Wij zijn de toekomst, wij zijn geluk, maar dan op onze manier met onze 6 monsters. Gisteren is geschiedenis maar heeft ons wel gemaakt wie we zijn. Wij zijn Dave en Miranda, en jullie?